

til. Det var den, der blev fremsat før Valget i Idrætshuset i København, hvor Statsministeren var til Stede; den blev fremsat af Socialdemokratiets Redaktør Hr. Marinus Kristensen under Feltraabet: Københavnere, stem københavnsk — det vil sige, socialistisk —, og Dagen efter Mødet var Talen gengivet i selve Redaktørens eget Blad, saa der kan jo ikke være noget galt i at anføre det.

„Social-Demokraten“s Redaktør udtalte efter denne Bladets egen Gengivelse henvendt til Landbruget: „I har handlet ilde med Danmarks største Rigdomskilde. I har forvaltet Jorden slet. I har levet over Ævne. Af Landets Skattebyrde tog I den ringeste Part. I gav jeres Arbejdere Sulteløn. . . I blev kapitalistiske Jordspekulanter, derfor er Danmark saa slet stille. . . . Jeres Fortjeneste er forbleven lige saa god som før Krigen. Og Landbruget har sit sikre, faste Marked. Den virkelige Krise er de smaa Jordbrugeres og navnlig Industriens, det vil sige i særlig Grad Københavns“.

Det var en Udtalelse, der var i den Grad haanende og nedsettende, at man vel vanskeligt kunde finde nogen, der var det i højere Grad. Man maa da ikke vente fra socialdemokratisk Side, at en saadan Udtalelse skulde lades ubesvaret paa de jydsk Landboforeningers Delegeretmøde. Mine Ord dertil var ikke mange. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske citere dem.

Jeg sagde: „Vi, som vore Fædre, har ikke behandlet den Jord slet, som der siges, den danske Jord, men arbejdet saadan med den og vundet Afrøder, vi kan forsvare. Danske Jordbrugere har Raad til ganske at se bort fra, hvad en overvigtig og herskelysten Københavnerpresse maatte mene om os i saa Henseende“. Jeg sagde videre: „Lad dem passe sit Teaterpjat“ — jeg kunde have tilføjet og „Social-Demokraten“ sine Løgnhistorier — „medens vi vinder Brød af Danmarks Jord“. Jeg har saaledes ikke æreskændt nogen, det overlader jeg til andre, navnlig til „Social-Demokraten“s Redaktør, og andre.

Det ærede Medlem Hr. Stauning behøver heller ikke at være fornærmet over, at jeg sagde, at Tyngdepunktet for Magten har længe nok ligget i København, for det er jo rigtigt. Jeg mener, det er længe nok; det ærede Medlem mener naturligvis, det er ikke længe nok. Men der kan dog ingen være blind for, at i mange Aar har og i den kommende Tid vil Regeringsmagten skifte mellem København og Jylland, og taget i den største Almindelighed og lettest forstaa-

ligt drejer Kampen sig i Politik i Virkeligheden om dette, om det skal være København eller Jylland, der skal føre an i dansk Politik i den kommende Tid.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen. I Aar som i tidligere Aar — jeg tror, det har været hvert Aar — har det ærede Medlem beskæftiget sig med Gaardmændenes Skat. Man skal lægge Mærke til, at det er Gaardmændene. Jeg synes, det i og for sig er beklageligt, at det ærede Medlem ikke har andet at bruge sin Tid til end stadig paa dette Omraade at køre op med disse forkerte Oplysninger paa et ganske galt Grundlag. Jeg skar ham jo saa eftertrykkeligt ned forleden Dag ved at vise efter Landsoverskatteraadets og Finansminister Bramsnæs' Tal, at det væsentlig er Landboerne, der er anklaget og undersøgt, noget, der formodentlig er sat i Scene af afdøde Næstformand i Landsoverskatteraadet Hr. Immanuel Bang. Men naar det væsentlig er Landboere, der undersøges, er det ogsaa naturligt, at de ogsaa maa have det højeste Procenttal i Antal og Bøder, fordi de andre lades omtrent urørt.

Thi Forholdet er jo, efter hvad der nu er oplyst i Skrivelsen fra fhv. Finansminister Bramsnæs, at af 1 000 Skatteydere i København bliver kun een undersøgt, men derimod er af 1 000 Landmænd 25 blevet undersøgt. Derfor er det klart, at man ikke kan komme op mod det i det procentvise Antal; Grundlaget duer jo slet ikke for de Tal, som det ærede Medlem har fremført.

Men jeg beklager i og for sig den Metode, det ærede Medlem anvender i sin Omtale af disse Forhold. Den forekommer mig ligefrem modbydelig, og den er ret enestaaende her i Tinget. Det ærede Medlem begynder sin Tale med 4—5 Gange at udtale sin Beundring for de danske Gaardmænd og deres Dygtighed o. s. v., og saa gaar han over til at sige, at han forstaaer ikke, at de faar saa lidt ud af deres Bedrift.

Jeg afbrød det ærede Medlem her, men det ærede Medlem kunde ikke høre det; jeg sagde, at han skulde prøve, hvad det giver at have et Landbrug. Jeg vilde ønske, jeg var saa velhavende, at jeg kunde forære det ærede Medlem et pænt Gaardmandsbrug paa 40—50 Tdr. Land med forskellig Jord, nogen god Jord og nogen mindre god, saa at han kunde have det kvit og frit og kunde prøve sig frem med sine landøkonomiske Ideer; saa vilde han blive klogere. Det ærede Medlem beskæftiger sig meget med Tal. Det ærede Medlem skulde se, hvad Landøkonomisk Drifts-